

Arrest

nr. 101 963 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 22 november 2012 tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2005 werd verzoeker, met het oog op hogere studies in het Rijk, in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van dit document werd vervolgens jaarlijks verlengd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 22 november 2011 dat de geldigheidsduur van verzoekers A-kaart nogmaals mocht worden verlengd tot 30 september 2012 en stelde voorts dat geen verdere verlenging meer mocht worden toegestaan omdat de school waar verzoeker studeerde zelf aangaf dat verzoeker zich niet opnieuw kon laten inschrijven na het academiejaar 2011-2012.

1.3. Verzoeker meldde zich op 12 oktober 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Leuven met het verzoek om tot een verder verblijf als student te worden gemachtigd. Hij voegde bij zijn aanvraag een bewijs dat hij slaagde tijdens het vorige academiejaar, een attest waaruit blijkt dat hij voor een andere opleiding in dezelfde school is ingeschreven, een bewijs van tenlasteneming en een aantal medische attesten.

1.4. Op 22 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de geldigheidsduur van verzoekers verblijfsdocument niet te verlengen. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Ik heb de eer u te verzoeken:

de BIVR niet meer te verlengen van betrokkene en hem/haar uit te nodigen om de nodige schikkingen te treffen om vrijwillig het land te verlaten, op straffe van een bevel te krijgen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing werd genomen aangezien :

Zie instructies dd 22/11/2011."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Zie instructies 22/11/2011."

Dat de beslissing dd. 22.11.2011 als volgt luidt:

"Ik heb de eer u mede te delen dat er na deze datum geen verdere verlenging van deze verblijfstitel wordt toegestaan voor studies aan de Ceris vermits deze school zelf aangeeft dat betrokkene uitzonderlijk een allerlaatste inschrijving kreeg vanwege zijn medische problematiek en er na het academiejaar 2011-2012 geen nieuwe inschrijving meer wordt toegestaan, ongeacht de reden."

Welnu verzoeker heeft na deze beslissing een bericht verstuurd aan gedaagde op 25.01.2012 ter verduidelijking van het standpunt van de school.

Het is evident dat deze brief diende te [...] worden [beoordeeld] door gedaagde doch de bestreden beslissing tot niet verlenging bevat inzake dit schrijven helemaal geen motivering laat staan dat deze wordt vermeld in de bestreden beslissing. Meer nog de bestreden beslissing laat uitschijnen dat er zelfs niet opnieuw geoordeeld diende te worden omtrent de verlenging daar ze eenvoudigweg verwijst naar de beslissing van het jaar voordien.

Dat zulks automatisch leidt tot een niet afdoende motivering daar er in ieder geval rekening moet worden gehouden met de stukken welke verzoeker aan gedaagde toestuurt.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve faalt."

2.2. Zoals verzoeker op correcte gronden stelt houdt artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voor verweerder de verplichting in om in een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen. De voorziene motivering dient tevens afdoende te zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing – die ondanks het feit dat zij niet rechtstreeks is gericht aan verzoeker zelf, in casu niet anders kan worden gezien als een antwoord op diens verzoek tot toekenning van een nieuwe of verdere verblijfsmachtiging – niet wordt verwezen naar enige reglementaire bepaling en dat de motivering zich beperkt tot een loutere verwijzing naar een eerder, op 22 november 2011, genomen beslissing waarin evenmin enige reglementaire bepaling is vermeld. Daarnaast moet worden opgemerkt dat in de beslissing van 22 november 2011 wordt uitgegaan van de veronderstelling dat verzoeker zijn studies aan de onderwijsinstelling waar hij op dat ogenblik is ingeschreven in het academiejaar 2012-2013 niet zal kunnen verderzetten. Verzoeker heeft er verweerder, voorafgaand aan het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, evenwel op gewezen dat deze veronderstelling gebaseerd is op een incorrecte interpretatie van een schrijven van deze onderwijsinstelling. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat in een brief van het Ceris die aan verweerder werd ter kennis gebracht wordt geduid dat verzoeker een ernstig gezondheidsprobleem had en dat hem daarom uitzonderlijk de mogelijkheid werd gegeven om zich voor het academiejaar 2011-2012 opnieuw in te schrijven om de studies te volgen waarvoor hij voorheen niet slaagde. Uit een tweede schrijven van het Ceris van 23 januari 2012 dat verweerder evenzeer werd meegedeeld blijkt dat deze onderwijsinstelling in geen geval bezwaar maakte tegen een inschrijving voor het volgen van andere studies. Verzoeker bracht verweerder op de hoogte van het feit dat hij alsnog de initieel aangevatte studies tot een goed einde bracht en dat het Ceris hem toeliet om verdere studies te volgen. Hij bracht hiertoe een nieuw inschrijvingsbewijs aan. Verweerder is bij het nemen van de bestreden beslissing zonder meer voorbijgegaan aan deze verduidelijking en het gegeven dat verzoeker weldegelijk opnieuw is ingeschreven voor het volgen van een opleiding aan het Ceris. De motivering van de bestreden beslissing, die nog volledig uitgaat van het achterhaalde vermoeden dat het Ceris geen nieuwe inschrijving zal toestaan, is dan ook geenszins pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 3 van de Vreemdelingenwet werd aangetoond en verzoeker kan evenzeer worden gevolgd in zijn standpunt dat, aangezien de bestreden beslissing gebaseerd is op een incorrecte feitenvinding, ook de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 22 november 2012 tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK